

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové, v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupeného Mgr. Michalem Noskem, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitelky žalovaného ze dne 17. 8. 2011, č. j. ČOI 81538/11/3000, sp. zn. 65985/11/3000,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **bude vrácen** zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno námitkám proti kontrolnímu protokolu ze dne 12. 7. 2011 (identifikační kód: 46 30 7044 11 07 12 1), pořízeného během kontroly provedené kontrolními pracovníky žalovaného dne 12. 7. 2011 v provozovně žalobce MOBIL SHOP, Kovářská 120, Kroměříž.

[2] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že kontrolou bylo zjištěno, že žalobce přijal dne 17. 5. 2011 reklamaci uplatněnou spotřebitelkou paní L. P. na mobilní telefon LG GT540, zakoupený dne 14. 5. 2011 v kontrolované provozovně. Žalobce reklamaci tentýž den zamítl jako neoprávněnou. Přesto, že měl žalobce pro spotřebitelku údajně připraven doklad o vyřízení reklamace, neprokázal, že by jí o tom v průběhu reklamačního řízení informoval; a to až do dne 18. 6. 2011, kdy se opětovně dostavila na provozovnu. Přestože měl žalobce k dispozici telefonický kontakt na spotřebitelku, nijak jí v reklamační lhůtě 30 dnů o vyřízení reklamace neinformoval, čímž porušil § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (v kontrolním protokolu bylo nesprávně uvedeno porušení § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). S námitkami žalobce se žalovaný

neztotožnil a setrval na názoru, že v protokolu uvedené závěry potvrzuje i judikatura Nejvyššího soudu a Ústavního soudu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce namítal, že z § 19 odst. 1 a 3 zákona o ochraně spotřebitele nijak nevyplývá povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o vyřízení reklamace. Jeho povinností je reklamaci bezodkladně vyřídit, což žalobce v dané věci učinil. O vyřízení reklamace pořídil protokol, se kterým se spotřebitelka mohla kdykoli seznámit. Z právních předpisů nevyplývá povinnost spotřebitele aktivně kontaktovat.

[4] Žalovaný opřel své rozhodnutí o nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2983/08 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3228/2009. Česká republika je však součástí kontinentálního systému práva a soud, potažmo správní orgán, je vázán toliko zákonem. Závěr plynoucí z těchto rozhodnutí nelze brát jako jediný závazný a možný.

[5] S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný v první řadě upozornil na to, že napadené rozhodnutí vůbec nemůže být předmětem žaloby, neboť žalobci nezakládá, nemění, neruší a ani závazně neurčuje žádná práva a povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud byl žalobce přesvědčen o svém právním názoru, mohl podat odpor proti příkazu vydanému ve věci, a následně případné odvolání.

[7] K věci samotné žalovaný uvedl, že výklad § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele není zcela jasný. Poslední judikatura se však kloní k ochraně slabší strany, tedy spotřebitele, a preferuje extenzivní výklad, že prodejce splní povinnost „vyřízení“ reklamace až poté, co vyrozumí spotřebitele o způsobu vyřízení reklamace. K tomu lze poukázat na to, že prvky precedenčního, resp. soudcovského práva, pronikly i do českého právního řádu.

[8] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby žalobě nebylo vyhověno.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[9] V replice ze dne 29. 3. 2012 žalobce upozornil na to, že v napadeném rozhodnutí byl nesprávně poučen, jestliže žalovaný uvádí, že si „měl podat odpor proti příkazu“. Žalobce tedy neměl jinou možnost, než podat žalobu dle § 65 s. ř. s.

[10] V této souvislosti uvedl, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle shora uvedeného ustanovení může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1 (tedy pokud napadené rozhodnutí správního orgánu účastníkovi řízení nezakládá, nemění, neruší a ani závazně neurčuje žádná práva a povinnosti), tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. A v tomto případě se dle názoru žalobce o nezákonné rozhodnutí jednalo.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[11] Zdejší soud se nejprve zabýval pro danou věc zásadní otázkou, zda-li je rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu vydané v souladu s § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

[12] Pojem „rozhodnutí“ je v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zaveden jako tzv. legislativní zkratka. Podle tohoto ustanovení, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Cílem citovaného ustanovení je omezit přístup k soudu v případech, kdy akt orgánu veřejné správy, byť formálně označený jako rozhodnutí, nikterak nezasahuje do právní sféry adresáta veřejné správy, tzn. že mu nezakládá, neruší ani závazně neurčuje práva ani povinnosti. Pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, tj. je třeba jej chápat v materiálním smyslu. Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry žalobce.

[13] Otázkou tedy je, zda rozhodnutí vydané v řízení podle § 18 zákona o státní kontrole, je úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím nebo rušícím práva žalobce či nikoli. Protokolem o kontrole ze dne 12. 7. 2011 byl konstatován závěr o neinformování spotřebitelky o vyřízení reklamace a z toho plynoucí porušení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Z protokolu však pro žalobce neplynula žádná povinnost zasahující do jeho práv. Pokud žalobce podal námitky proti protokolu podle § 17 zákona o státní kontrole a v řízení podle § 18 téhož zákona jim nebylo ředitelkou žalovaného vyhověno, plyne z toho jen závěr, že se protokol o kontrole nemění.

[14] Protokol o výsledku kontroly včetně přezkoumání protokolu a vypořádání se s námitkami je pouhým podkladem pro případné řízení o uložení pokuty za správní delikt, kdy je procesně postupováno podle správního řádu a jedná se již o klasické správní řízení. V průběhu tohoto následného správního řízení mohou již být práva a povinnosti kontrolované osoby dotčeny, a proto je účastník řízení vybaven možností využít opravných prostředků včetně možnosti podat žalobu ke správnímu soudu. K tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001-68, publikovaný ve sb. NSS pod č. 567/2005, dle kterého není rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona o státní kontrole úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)

[15] V dané věci byl kontrolní protokol podkladem pro vydání příkazu ze dne 13. 9. 2011, č. j. ČOI 95392/11/3000/P/HT, sp. zn. 462/30/11, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí je již třeba považovat za rozhodnutí zasahující do práv žalobce. Jde ovšem k jeho tíži, že proti němu nepodal odpor, a proti následnému rozhodnutí případně odvolání či nakonec žalobu ke správnímu soudu.

[16] Napadené rozhodnutí se nijak nemohlo dotknout práv a povinností žalobce, neboť nevyhověním námitkám proti kontrolnímu protokolu zůstal nezměněn závěr kontroly, z něhož žalobci však nevyplývala žádná povinnost a ani jinak se nedotkl jeho práv a povinností.

[17] Na tom nic nemění ani § 65 odst. 2 s. ř. s., jelikož i dle tohoto ustanovení musí pro žalobní legitimaci ve správním soudnictví, jít o určité rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky v odstavci 1. Nešlo zde tedy o povahu žalobce, ale o charakter napadeného aktu správního orgánu.

VI. Závěr a náklady řízení

[18] V nyní projednávané věci tedy soud, s ohledem na popsanou povahu napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že žaloba je v dané věci nepřipustná z důvodu absence soudně přezkoumatelného rozhodnutí. Jestliže je žalobou napadán úkon správního orgánu, kterým nebyly zakládány, měněny, rušeny nebo závazně určovány práva nebo povinnosti žalobce, jde o akt, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen. Z tohoto důvodu je žaloba podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná a soud proto rozhodl tak, že návrh na zahájení řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[20] Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. O jeho vrácení soud rozhodl podle § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu